

A THE NEW YORK TIMES
SIKERSZERZŐJE

Susan
Wiggs

Meg van írva
a
csillagokban

Tóparti történetek

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételt készítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Susan Wiggs, 2015 – Harlequin Magyarország Kft., 2017

A mű eredeti címe: *Starlight on Willow Lake* (Harlequin Mira Books)

• Magyarra fordította: Várnai Péter

Nyomtatásban megjelent: Harlequin, 2017

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-111-9

• Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2017

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Susan Wiggs

Meg van írva a csillagokban

„Wiggs remek regényének középpontjában az az elementáris vonzalom áll, amely Faith és Mason között bontakozik ki, és végül felejthetetlen románccá terebélyesedik.”

(Publishers Weekly)

1. RÉSZ

„Mindabból, ami látható, az állócsillagok szférája a legkülső.”
(Nikolausz Kopernikusz)

1.

Mason Bellamy felnézett a hegyre, amely megölte az apját. A hegynek ártalmatlan nevet adtak: Cloud Piercer, vagyis Felhőszurkáló. A téli nap erős fénye varázslatot küldött az új-zélandi tájra. A hóborította lejtők egy ritka drágakő hihetetlen rózsaszínjében és sötét ibolyakékjében izzottak. A új-zélandi Déli-Alpok grániterezetével és gleccserjégével lélegzetelállító látványt kínálva tört a szemkápráztatóan tiszta égbolt felé.

Az egyik közeli csúcson fehérre festett, karcsú adótorony magasodott, parabolaantennája jeleket fogott a világmindenségből. Egyébként csak egyvalami zavarta meg a természet hibátlan szépségét: a dombtetőn álló, sárgára és feketére festett kapu, amelyen a „Csak profiknak” felirat állt. Mellette egy kerek lavinajelző díszelgett, mutatója most a „közepes” mezőben állt.

Mason azt találgatta magában, mindennap felkapaszkodik-e ide valaki, hogy beállítsa a mutatót. Lehet, hogy tavaly az apja is ezen töprengett itt. Talán ez volt az utolsó gondolata, mielőtt maga alá temette volna kétszázezer köbméternyi hó.

A hegy lábánál fekvő városban élő szemtanúk szerint száraz lavina volt, amelynek porhó felhőjét Hillside Township mindegyik lakója láthatta, ha felfelé nézett. A rendkívüli eseményről készült jelentésben az állt, hogy a lavina hangját pillanatnyi késéssel több mérföldes körzetben mindenütt hallani lehetett.

A környékbeli maorik körében sok legenda él a hegyről. Fenyégető szépségét éppúgy tisztelik, mint halálos természetét. Mítoszaik számos történetet tartalmaznak olyan emberekről, akiket a hegy elnyelt, hogy megnyerje az istenek jóindulatát. Az egész évben hóval borított, büszke csúcs nemzedékek óta csalja ide a világ legvakmerőbb síelőit. Az északi lejtő volt Trevor Bellamy kedvenc lesiklópályája. És az utolsó is.

Az ő végakarata hozta most ide Masont, a világ túlsó végébe, a déli féltekén uralkodó télbe. E pillanatban azonban kicsit sem fázott, mert a hegy megmászása közben alaposan megizzadt, és még az anorákja cipzárját is lehúzta. Erre a sípályára csak azok juthatnak el, akik vállalják, hogy helikopterrel felvitetik magukat egy háromezer méter magasan fekvő leszállópályára. Onnan csúszásgátló huzattal felszerelt léceikkel még több száz métert kell feljebb kapaszkodniuk.

Mason lecsatolta a léceit, lehúzta az aljukra tépőzárral erősített csúszásgátlót, és gondosan a hátizsákjába tette. Aztán újra szemügyre vette a hegyet, és közben érezte, ahogy az adrenalin felhalmozódik a vérében. Ha veszélyes helyeken való síelésről volt szó, egészen az apja fia volt.

Figyelmét egy ritmikusan kaparászó hang arra az útra vonta, amelyen felmászott ide. Arra fordult, és meglepetten felemelte a síbotját.

– Erre, öcskös!

Adam Bellamy, miközben megtette az utolsó métereket, tenyerével árnyékot formált a szeme fölé az alacsonyan járó nap fénye ellen.

– Azt mondtad, hogy felérsz előttem, és így is lett! – kiáltotta.

Mason rámosolygott az öccsére.

– Mindig állom a szavam, te viszont még csak meg sem izzadtál.

– Metionin. A munkánk miatt háromhavonta ellenőrzik az anyagcserénk állapotát.

A kenyérét tűzoltóként kereső Adam izmos testalkata lehetővé tette számára, hogy sokemeletnyire cipelje fel negyvenkilós felszerelését.

– Az klassz. Az én állóképességi edzésem annyiból áll, hogy az utolsó métereket sprintelve teszem meg, mert különben lekésném a metrót.

– A pénzügyi menedzserek nehéz és sanyarú életét éled – jegyezte meg epésen Adam. – Egy pillanat, máris elsírom magam, csak előbb előveszem a zsebkendőmet.

– Panaszkodtam én egy szóval is? – Mason levette a szemüvegét, hogy páratlanító folyadékot permetezzen rá. – Ivy is a közelben van? Vagy a kishúgunk útközben felfogadott egy csapat hegyi

vezetőt, és azok most ölben hozzák fel a hegyre, hogy ne kelljen síléceken felmászni?

– Elég közel van ahhoz, hogy hallja, mit beszélsz – mondta Ivy, aki ebben a pillanatban ért fel a hegygerincre. – A hegyi vezetők egyébként is éppen sztrájkolnak.

Ivy türkizkék anorákot és fehér sínadrágot viselt, hozzá Gucci napszemüveget és fehér bőrkesztyűt. Szőke tincsei kócosan türemkedtek elő a sisakja alól. Mason lelki szemei előtt az édesanyjuk képe jelent meg. Ivy nagyon hasonlított rá. Alice Bellamy is ezen a hegyen siklott le utoljára, de ő – nem úgy, mint a férje – életben maradt. Egyesek szerint azonban sokkal rosszabbul járt, mintha meghalt volna.

Ivy a sítalpain odacsúszott a testvéreihez.

– Előre szólok, ha egy nap majd eltávozom a földi létből, nem fogom elvárni a felnőtt gyerekeimtől, hogy az életüket kockáztatva szétszórják a hamvaimat. Tegyétek ki az urnámat a Neiman Marcus áruház ékszerosztályán! Nekem az tökéletesen elég lesz.

– Ezt a kívánságodat majd foglalod írásba! – figyelmeztette Mason.

– Honnan tudod, hogy még nem tettem meg? – Ivy a másik testvéreire nézett. – Segíts leszedni a huzatot a sítalpaimról, légy szíves!

Adam gyakorlott mozdulatokkal eltávolította a csúszásgátlót a húga léceiről, aztán a sajátjairól is, és begyűrte őket a hátizsákjába.

– Ez a pálya eszelősen meredek. Pontosan olyan, mint amilyennek apa leírta.

– Majrészol? – kérdezte Ivy, és meghúzta a sisakja állszíját.

– Megijedtem én valaha is egy sípályától? – kérdezte Adam. – Azért majd lassan megyek le. Nem lesznek örült mutatóvonalok.

Mind a hárman végignézték a lesiklopályán, amely hihetetlenül békésnek tűnt a késő délutáni napsütésben. Most először voltak itt. Minden elképzelhető helyen sieltek már együtt, de itt még nem. Ez a különleges hegy az édesapjuk és az édesanyjuk felségterülete volt.

Születésük sorrendjében álltak most itt. Elöl Mason, az elsőszülött, aki a legjobban ismerte az apjukat. Aztán a három évvel fiatalabb Adam, aki a legközelebb állt a néhai Trevor Bellamyhoz. Végül a még csak a húszas éveiben járó Ivy, a család imádott kicsikéje, aki törékeny volt, de bátor is, mint egy oroszlán. Úgy uralta az apja szívét, ahogyan csak egy lánygyerek képes.

Mason azon gondolkodott, a testvérei megtudják-e valaha is az apjukról azokat a dolgokat, amelyeket ő tud. És ha igen, azután másként éreznek-e majd iránta.

– Ez hihetetlen! – szólalt meg Ivy hosszú hallgatás után. – A fotók semmit sem adtak vissza ebből. Lehet, hogy apa utolsó kívánsága mégsem volt örülség. Ez itt alighanem a világ legszebb hegye, és én a két legjobb cimborámmal siklom majd le rajta. Bárcsak anya is itt lehetne!

– Mindent videóra veszek – mondta Adam. – Majd együtt megnézzük a jövő héten, amikor Avalonban leszünk.

A baleset után egy évvel édesanyjuk új életet próbált kezdeni egy másik helyen, a Catskill-hegységben fekvő kisvárosban, a Juhar-tó partján. Mason nem volt biztos benne, hogy Alice Bellamy valóban ilyen életet képzelt el magának.

– Nálad van? – kérdezte Adam.

Mason a homlokára csapott.

– A fenébe, elfelejtettem! Várjatok itt, amíg lesiklom, felkapom a hamvakat, és miután megint felhoz egy helikopter, az utolsó darabon újra felkapaszodom ide.

– Nagyon vicces – dohogott Adam.

– Persze hogy nálam van.

Mason lerakta a hátizsákját, elővett belőle egy tengerészkek kendőbe bugyolált tárgyat, és odanyújtotta Adamnek.

– Söröskupa? – kérdezte Ivy meglepetten.

– Mást nem találtam – felelte Mason. Az ijesztően giccses kupára még egyetemista korában tett szert. Festett képecskéje egy kocsmai jelenetet ábrázolt a nevető Falstaff-fal a középpontban, fedele ónból készült. – Az urna túl nagy volt. Nem fért bele a hátizsákomba.

Azt már inkább elhallgatta a testvérei elől, hogy a hamvak fele az ő manhattani nappalijának

a szőnyegpadlóján kötött ki. Gyorsan felporszívózta, ám aztán nem vitte rá a lélek, hogy a porzsákat kidobja a szemébe. Ezért kiment az erkélyre, és apja földi maradványait leszórta a Hatodik sugárútra. Aznap enyhe szél fújt, és Mason szomszédnője, a toronyház akadémuskodásban verhetetlen lakója kidugta a fejét az ablakon, és öklét rázva azzal fenyegetőzött, hogy bejelentést tesz a házmesternél.

A hamvak jó részét eközben a szél visszafújta az erkélyre, és Masonnek fel kellett söpörnie. Így végül a néhai Trevor Bellamy földi maradványainak csak a fele került a söröskupába. Mason ezt egyébiránt helyénvalónak is találta. Apja az ő életében is mindig csak félig volt jelen.

– Szerintem semmi rossz nincs benne – vélekedett Adam. – Apa szerette a sört.

Mason magasba emelte a kupát.

– Proszit! – mondta Adam.

– *Salut!* – csatlakozott hozzá Mason franciául, azon a nyelven, amelyet édesapjuk anyanyelvi szinten beszélt.

– Csin-csin! – folytatta Ivy, aki a család művészelkeként az olaszt részesítette előnyben.

– *Vedd be a proteínpirulákat, és rakd fel a sisakodat!* – idézett egy sort Mason egy David Bowie-számból. – Kezdjünk neki!

Ivy visszavette a napszemüvegét, Adam pedig a fogával lehúzta a kesztyűjét, és bekapcsolta a sisakjára erősített kamerát.

– Talán szóljunk néhány szót – javasolta Ivy.

– Visszatartana, ha azt mondanám, hogy ne? – kérdezte Mason, és letépte a fedelet a kupához rögzítő ragasztószalagot.

Ivy nyelvet öltött rá, aztán Adamre nézett, és a kamerába kezdett beszélni.

– Szia, mama! Jó volna, ha itt lehetnél velünk, hogy te is elbúcsúzz a papától. Feljöttünk a Cloud Piercer csúcsára, ahogyan ő akarta. Furcsa, hogy itt állunk a télben, miközben ott, ahol te laksz, a Juhar-tónál, nyár eleje van. Ez olyan, mintha... mintha... Nem is tudom. Mintha visszaforgattuk volna az idő kerekét. – Ivy hangja elfojtott érzelmektől remegett. – Akárhogy is, a két bátyámmal vagyok itt. Apa szerette, ha együtt voltunk, síeltünk, és jól éreztük magunkat.

Adam elfordította a fejét, hogy a kamera befoghassa a fenséges látványt. A Déli-sziget teljes hosszán végighúzóódó új-zélandi Déli-Alpok hasadékos szikláit élesen kirajzolódott az égbolt előtt. Mason azt találgatta, milyen lehetett az a nap, amelyen a szüleik itt síeltek. Életükben utoljára együtt. Akkor is olyan kék volt az ég, hogy az már fáj a szemnek? Égette a tüdejüket a hideg levegő? Teljes volt a csönd? Árulkodott valami arról, hogy a hó az egész hegyoldalt maga alá fogja temetni?

– Indulhatunk? – kérdezte végül.

Adam és Ivy bólintott. Mason látta, hogy húga arcát egészen meglágyította a gyász. Ő állt a legközelebb az apjukhoz, és a halála nagyon megviselte. Talán még jobban, mint az édesanyjukat.

– Ki legyen az első? – tette fel Adam a kérdést.

– Én nem lehetek – felelte Mason. – Nyilván nem akartok porfelhőben lesiklani, ha értitek, miről beszélek – mutatott a söröskupára.

– Jogos – mondta Ivy. – Akkor te leszel az utolsó.

Adam a hegyre irányította a kamerát.

– Ne menjünk közvetlenül egymás után, nehogy újabb lavinát indítsunk el! – javasolta.

Lavinaveszélyes terepeken a síelők körében közismert óvintézkedés volt, hogy nagy távolságot tartottak egymástól. Mason azt találgatta, az apja szándékosan hagyta-e figyelmen kívül ezt a szabályt, de nem hitte, hogy ezt valaha is megkérdezi majd az édesanyjától. Amúgy sem lehet változtatni azon, ami egy éve ezen a hegyen történt.

Ivy levette a napszemüvegét, és megcsókolta a söröskupát.

– Isten veled, papa! Repülj az örökkévalóságba, jó? De ne felejtsd el, mennyire szerettek téged itt a földön. Mindig ott leszel a szívemben – mondta, és elsírta magát. – Azt hittem, már minden könnyemet elsírtam, de úgy tűnik, tévedtem. Számodra, papa, mindig lesz egy könnycseppem.

Adam kesztyűs kezével integetni kezdett a kamera előtt.

– Szeva', apa! Te voltál a legjobb. Jobbat nem is kívánhattam volna magamnak. Legfeljebb több időt együtt, veled. Viszlát, öreg harcos!

Mindegyikük más-más Trevor Bellamyt ismert. Mason nem azt az apát, aki Ivyből gyengéd érzelmeket és ragaszkodást váltott ki, Adamból pedig hősnek kijáró tiszteletet. Ő más oldalát ismerte az apjuknak, de soha nem fogja összetörni azt az emléket, amelyet a testvérei őriznek róla.

Adam átsiklott a kapun, amelyen a figyelmeztetés állt, hogy a pálya kizárólag tapasztalt síelőknek ajánlott, és kameráját bekapcsolva hagyva elindult lefelé a hegyről. Ivy várt kicsit, aztán biztos távolságból követte a bátyját. Adam előrelátásának köszönhetően ruhájukon mind a hárman vészjelzőt és légzsákot viseltek, amely lavinaomlás esetén automatikusan kinyílik. Szüleik balesetének a napján az édesanyjukon is volt ilyen légzsák. Az apjukon nem.

Adam gyakorlottan és fegyelmezetten siklott le a lejtőn. A meredek szakaszt könnyűszerrel letudta, lécei nyomot hagytak az érintetlen porhóban. Ivy elegánsan követte, és bátyja S kanyarjait kettős spirálvonallá rajzolta át.

A fagyos levegőt könnyű szél mozgatta. Mason úgy döntött, hogy a lesikláshoz nem a hagyományos utat választja. Ahhoz túlságosan kemény munka volt ennek az átkozott hegynek a megmászása. Hármuk közül mindig is ő volt a legvakmerőbb, ezért derűs könnyedséggel elhatározta, hogy azon a pályán megy le, amelyet valószínűleg az apja is választott.

– Hát akkor indulás! – mondta magának, és hüvelykujjával felkattintotta a söröskupa fedelét.

A hideg megárhathatott az agyagedénynek, mert egy darabka letört belőle, és kesztyűjén át Mason ujjába fúródott.

– Au! – szisszent fel, ám aztán nem foglalkozott tovább a vágással, hanem az előtte álló feladatra összpontosított.

Vajon itt van valahol a kevéske hamu között apa lelke, és arra vár, hogy a hegycsúcsról szabadon engedjék? – futott át a fején a gondolat.

Trevor Bellamy nemcsak élt, hanem megélte az életet, és rejtélyes végrendeletet hagyott hátra. Szabadságáért megfizette a végső árat, és terhét más vállára rakta. Rám, az elsőszülött fiára, gondolta Mason.

– Jó utat, apa! – mondta, és a söröskupát magasba tartva nekivágott a lejtőnek.

Egy pillanatig az apja hangját hallotta. „Támaszkodj a félelmedre, fiam! Abból jön az erő.” A szavak a múltból lebegtek hozzá, abból az időből, amikor még minden egyszerű volt. Amikor az apja csak papa volt számára, aki megtanította síelni, és aki féktelen örömeinek adott hangot, amikor ő sikeresen leküzdött egy meredek pályát. Alighanem ezért kedveli ő azokat a sportokat, amelyekről felszökik az adrenalin szintje. Amelyeknél a félelem és a diadal közötti keskeny mezsgyén kell egyensúlyoznia.

A hamu felhőt alkotott mögötte, amelyet egy széllelés felkavart és szétszórt Trevor szeretett, de halálossá vált hegyén. Amit a legjobban szeretünk, az elpusztít bennünket. Mason nem tudta, hallotta-e valamikor ezt a mondást, vagy csak ő találta ki most.

Minél gyorsabban siklott, annál kevésbé zavarták olyan kényelmetlen dolgok, mint a gondolatok. Ez volt a szép abban, ha veszélyes terepen síelt. Szeme sarkából a lesiklás izgalmában is látta, hogy Adam kamerája órá irányul. Nem állta meg, hogy ne hencegjen kicsit, és friss nyomot hagyjon a szűz hóban, amely aztán úgy tekergett le a hegyről, mint egy kígyó.

Amikor feltűnt előtte egy hasadékos szikla, amelynek az oldala tökéletes volt az ugratáshoz, arrafelé vette az irányt. „Támaszkodj a félelmedre, fiam!” Mason egyenesbe fordította a léceit, és átugrott a sziklán. Néhány másodpercig a levegőben repült. A szél az anorákja alá kapott, és pár pillanatra sárkányrepülővé változtatta. Szélsebesen közeledett a meredek talaj felé. Miután letette a léceit, küzdenie kellett az egyensúlya megtartásáért, de végül nem vesztette el, és a söröskupa is a kezében maradt.

Sikerét halk nevetéssel nyugtázta. Na, milyen voltam, apa? Jól csináltam? – kérdezte gondolatban. Így vagy úgy, de egész élete az apjának szóló előadás volt, a sportban, a tanulásban, a munkájában egyaránt. Most elveszítette a közönségét, és ez hihetetlenül megnyugtató volt.

Nem is értette, miért párásodott be könnyeitől a síszemüvege.

Amikor a pálya már nem volt annyira meredek, és ő veszített a sebességéből, meglátta, hogy Ivy két karját a magasba tartva hevesen integet neki. Ez meg mit jelenthet? Mason odasiklott a hűgához, és most már azt is látta, hogy Adam a füléhez tartja a mobiltelefonját.

– Mi van? – kérdezte tőle Mason. – Nem futottam elég jól, vagy már ki is posztoltad a netre a videót?

Ivy arca a hideg ellenére sápadt volt.

– Mamival történt valami.

2.

Mason számára a pénz nem cél volt, hanem eszköz. És ha egy isten háta mögötti helyről el kellett jutnia egy nemzetközi repülőtérre, örült, hogy nem szenved hiányt benne. Enyhén szólva...

A hamvak szétszórása után néhány órával már mind a hárman a christchurchi repülőtér indulási csarnokának első osztályú várójában ültek, és a New York-i gép indulására vártak.

Onnan majd magángéppel repülnek Avalonba. Mason utasította a személyi asszisztensét, hogy kerítsen egy hidroplánt, amellyel majd leszállhatnak a Juhar-tóra, és kiköthetnek az édesanyjuk háza előtti stégnél.

A teljes utat nagyjából huszonnégy óra alatt teszik meg, de az időeltolódásnak hála ugyanazon a napon fognak megérkezni, amelyen elindultak. A repülőjegyek közel harmincezer dollárba kerültek, de Masonnak a szeme sem rebbent, amikor levonták a pénzt a hitelkártyájáról. Az csak pénz. Ő pedig ugyanolyan könnyűszerrel csinál pénzt, ahogyan mások madárházat barkácsolnak össze a garázsukban.

Adam éppen telefonon beszélt valakivel Avalonból.

– Úton vagyunk – mondta, és a váróterem órájára pillantott. – Akkor leszünk ott, amikor megérkezünk. Várjatok ránk, és kész.

– Megtudtál valamit? – kérdezte Mason, miután az öccse befejezte a telefonálást.

– Anya lezuhant a lépcsőn, és eltörte a kulcscsontját – felelte Adam, és zsebre dugta a mobilját.

– Kész csoda, hogy nem lett koponyatörése, vagy hogy nem ütötte el a saját kerekesszéke.

– Mi a fenét keresett egyáltalán az emeleten? – kérdezte Mason. – A ház teljes földszintjét átalakították neki.

– Ha nem csak sátoros ünnepeken látogatnád meg, tudnád, hogy már régóta lift is van – válaszolta az öccse.

A tóparti telken élő édesanyjuk mindennapi ellátása Adamre hárult, míg Mason a mamájuk pénzügyeit intézte, és ez a szerep teljes mértékben megfelelt neki. Öccse bíráló megjegyzését eleresztette a füle mellett.

– Akkor sem értem, hogyan eshetett le a lépcsőn. Négy végtagot érintő bénulással tolókocsiban ül. Mozdulni sem tud.

– A száját tudja mozgatni, és így irányítja a kerekesszékét – mondta Ivy. – A gyógytornásza pedig azon dolgozik, hogy a mami egyszer majd a karját is ki tudja nyújtani.

– Számomra még mindig rejtély, hogy mit csinált az emeleten – makacskodott Mason.

Édesanyjával akadtak nézeteltérései, de ha baj volt, csakis szeretetet érzett iránta. És most aggódott is miatta.

– Biztos, hogy jól van? – kérdezte Ivy, és letette a tálcát a kapucsínóval és croissant-nal a sarokasztalra, amelyhez leültek.

– Igen, jól van. Eltekintve a szokásos megkeseredettségtől és dühtől.

– Jézusom! – túrt bele a hajába Mason.

– Nem, az ügyeletes ápolót Josénak hívják – mondta Adam, miközben a mobilján elolvasott egy e-mailt.

– Azonnal rúgd ki azt az alakot! – parancsolta Mason.

– Arra nem lesz szükség – válaszolta az öccse. – Már felmondott. Mindenki felmond. Néhány hétnél tovább anya egyetlen segítője sem bírta.

– José nem akadályozhatta volna meg a balesetet – szólt közbe Ivy. – Mrs. Armentrout szerint mami senkinek sem szólt, hogy felmegy a lifttel.

– Armentrout? A házvezetőnő? – kérdezte Mason. – Akkor őt is ki kell rúgni.

– Őt te vetted fel – jegyezte meg Adam.

– Nem én, hanem a személyi asszisztensem. A beleegyezéssel.

– És nagyszerű munkát végez. Egyébként sem a házvezetőnő dolga, hogy a mamira vigyázzon, hanem az ápolóé.

– Mami segítségre szorul, állandó felügyeletre azonban nem – mondta Ivy.

– Talán mégis, ha titokban fellopózik az emeletre.

Mason többet törte a fejét az édesanyjukon, semmint azt a testvérei képzelték volna. Őt is beleértve mindenki úgy gondolta, hogy a mamájuknak azon az egy évvel ezelőtti napon szerencséje volt, mert életben maradt. Mindenki, csak ő maga nem.

Attól a pillanattól fogva harcolt a sors ellen, amelyben közölték vele, hogy soha többé nem tud majd járni, de még autót vezetni sem. Aki azt merete mondani neki, hogy örüljön, mert nem halt meg ott a hegyen, goromba sértéseket kellett bezsebelnie Alice Bellamytól.

Több műtét, valamint gyógyszeres terápia és intenzív rehabilitáció után végül belement, hogy Avalonba költözzön, új életet kezdjen harántbénulásos özvegyként, és annyi önállóságra tegyen szert, amennyire csak lehet. Adam is Avalonban élt, az Ulster megye legszebb tavánál fekvő városban, amely vonattal csupán néhány órára van New Yorktól.

A három Bellamy testvér közül mindenkinek megvolt a maga szerepe. Adam, a tűzoltó, aki mentőápolói képesítést is szerzett, a csónakházban élt annak a háznak a telkén, amelyet Mason a baleset után az édesanyjuknak vásárolt. Adam tudta, hogyan kell másoknak gondját viselni. Testvérei számára megnyugtató volt a tudat, hogy egy családtag ott él a mamájuk közelében.

Masonnak arról kellett gondoskodnia, hogy az édesanyjának mindene meglegyen avaloni új életéhez. Nagy telken álló házat vásárolt neki, amelyben személyzetnek is bőven volt hely, és átépíttette az anyjuk igényei szerint. A kerekesszék miatt ajtókat kellett megnagyobbíttatni, házi telefont is beszereltek, a kertben pedig lebetonozták az utakat. Emellett a gyógytornához edzőtermet is berendeztek, volt fűthető úszómedence, szauna, csónakház, valamint stég rámpával és csigasoros emelővel. A személyzethez balinéz mesterszakács, sofőr és bentlakó ápoló is tartozott.

Mason azt hitte, így minden rendben lesz, de mint kiderült, ápoló már nincs.

– Mit jelentsen, hogy mindenki felmond? – kérdezte az öccsétől.

– Mint már mondtam, ezt is értenéd, ha legalább néha meglátogatnád anyát. Ivy a nyugati parton él, mégis sokszor eljön, miközben te New Yorkban laksz.

Ivy szerepét nem lehetett pontosan meghatározni, de ettől még ugyanolyan fontos volt, mint a testvéreié. Leginkább abból állt, hogy elbűvölő, kedves és támogató volt. Tíz évvel fiatalabb volt Masonnál, és olyan ember, aki azonnal fénnel tölti meg azt a helyiséget, amelybe belép. A baleset utáni napokban ugyanolyan fontos volt az édesanyjuk számára, mint a levegő az élethez.

– Anyának nincs szüksége az én társaságomra – mondta Mason. – Megvettem neki a létező legjobb házat, átépíttettem, hogy tudjon benne kerekesszékekkel közlekedni, és gondoskodtam számára megfelelő személyzetről. Nem tudom, mi az ördögöt tehetnék még.

– Van olyan, hogy semmit sem kell tenni – válaszolta Ivy. – Néha csak arra van szükség, hogy ott legyenek mellette.

– De nem én. – Mason megnézte az órát a mobiltelefonján. – A kulcsontját már megműtötték. Meddig kell még kórházban maradnia?

– Valószínűleg nem sokáig – felelte Adam. – Többet majd akkor tudunk, ha beszéltünk az orvosával – tette hozzá, aztán előrehajolva a térdére könyökölt. – Valójában este akartam elmondani, a vacsoránál. A következő hónapokban neked kell törődnöd anyával, Mason. Az is lehet, hogy hosszabb ideig.

– Alig néhány órát maradhatok – mondta Mason. – Holnapután Los Angelesbe kell repülnöm Reginával. Találkozót szervezett meg számomra egy befolyásos üzletemberrel – tette hozzá.

Azt már nem tartotta szükségesnek megemlíteni, hogy Reginával, aki nemcsak a munkatársa, hanem a barátnője is volt, néhány nap szörfözést is terveztek Malibun.

– Kénytelen leszel lemondani a találkozót – jelentette ki Adam. – Anyával kell maradnod.

– Vele kell maradnom?! Ez meg mi a fenét akar jelenteni?

– Azt jelenti, hogy beköltözől a tóparti házba, és onnan intézed az ügyeidet. Nekem el kell

utaznom egy tanfolyamra.

Mason azonnal Ivyhoz fordult, de ő tiltakozóan felemelte a kezét.

– Ösztöndíjat kaptam Párizsba, emlékszel? Öt éve dolgozom már érte. Jövő hónapban kezdődik.

– Halaszd el!

– Na persze! Közlöm az Institut de Paume igazgatójával, hogy tartson fenn számomra egy helyet. Ahogy azt Móricka elképzelem! – Ivy feltolta a napszemüvegét a homlokára, és áthatóan nézett Masonre. – Bocs, de te vagy a soros.

– Oké, de nem költözöm Avalonba. Az asszisztensem majd keres anyának másik ápolót, aki odaköltözhet hozzá.

– A francba! – csattant fel Adam. – A mamának családra van szüksége. Rád!

Mason mindent megtett az édesanyja kényelméért. Ha róla volt szó, semmit sem talált túl drágának. És neki köszönhetően Alice Bellamy semmiben nem is szenvedett hiányt. Kivéve egyvalamiben, amit senki sem adhat meg neki, és még ő sem vásárolhat meg a millióiból. Vannak gondok, amelyek nem oldhatók meg pénzzel.

Mason mégsem tudott rosszabbat elképzelem annál, mint hogy egy kisvárosban éljen együtt megrokkant és megkeseredett anyjával, akivel neki, a testvéreitől eltérően, kamaszkora óta ingatag a kapcsolata. És most azt várják tőle, hogy költözzön hozzá? Ó, nem, azt már nem, hogy a fene egye meg!

– Milyen tanfolyamon akarsz részt venni? – kérdezte Adamtól.

– Amelyen tűzvizsgálói végzettséget szerezhettek. Albanyben lesz, és hat vagy tizenkét hétig tart.

– Komolyan?

– Gondjai vannak a nőekkel – szolt közbe Ivy –, és ezt az utazást találta ki ellene.

– Te ne kotyogj bele a nagyok dolgába, elkényeztetett kis fruska! Nincsenek gondjaim a nőekkel.

– Oké, akkor nevezd egyszerűen nőhiánynak.

– Mi van?! Most már tényleg hagyd abba!

Mason meglepődve látta, hogy az öccse elvörösödik.

– Ez bonyolult – morgott Adam. – De ha már itt tartunk, te hány békát csókoltál már meg az idén, húgocskám?

Ivy sokszor panaszkodott a szerelmi életére, de Mason nem értette, miért. Húga csodaszép, elbűvölő ember, és bár kissé lökött, mindenki szereti. Csak az nem, akinek kellene.

– Fogd be! – felelte Ivy, és Mason úgy érezte, visszarepült a gyerekkori civakodások időszakába.

– Mind a ketten fogjátok be! – mondta. – Koncentráljunk arra, hogy mi legyen a mamával.

– Ivy Párizsba megy, hogy széttegye a lábát.

– Na! – csattant fel Ivy, és Adam karjára csapott.

– Én pedig nem változtathatok a tanfolyam időpontján azért, Mason, hogy kényelmesen beleférjen az utazási terveidbe. Nincs mit tenni, te következel.

– De...

– Csak semmi de! Ideje, hogy aktivizáld magad.

Mason komor pillantást vetett az öccsére és a húgára. Nehéz volt elhinnie, hogy ugyanaz a DNS-ük, amikor ennyire különbözőek.

– Szó sem lehet róla! Hiányoznak belőlem azok a képességek, amik anya ellátásához kellene. Majd akkor költözöm az átkozott Juhar-tóhoz, ha piros hó esik.

3.

Levágtam volna neked egy hizott borjút, de mostanában kissé indiszponált vagyok – mondta Alice Bellamy, amikor Mason megérkezett a Juhar-tó partján álló házba.

– Semmi baj. Egyébként is vegetáriánus vagyok.

Mason magában azt találgatta, hogy a csudában nem tűnt fel az édesanyjának, hogy ő már tizenkét éves kora óta nem eszik húst. Átvágott az elegáns szalonon, lehajolt a mamájához, és arcához érintette a száját. Szappan, arckrém és frissen vasalt blúz illatát érezte. Mindig is ezeket kapcsolta hozzá, csak éppen az édesanyja régen képes volt arra, hogy kurtán megölelje őt, vagy megsimogassa a fejét. Nemcsak gyerekkorában, később is.

Mason leült a mamájával szemben, és igyekezett elrejtetni szívszorító szomorúságát. Alice Bellamy nyaktól felfelé alig valamit változott. Ugyanaz az arc, ugyanaz a csillogó, szőke haj és búzavirágkék szem. Mason mindig is büszke volt arra, hogy szép és fiatalos mamája van.

– Eltörted a kulcscsontod – mondta most.

– Azt állították.

– Azt hittem, begipszelik vagy felkötik a karod.

– Ragaszkodtam hozzá, hogy tudjam mozgatni.

– Értem.

Édesanyja balesete óta Mason nem tudta, hogyan bánjon vele. Bár ha egészen őszinte akart lenni magához, soha nem is tudta.

– Vannak fájdalmaid?

– Drágám, mellől lefelé semmit sem érzek. Sem fájdalmat, sem kellemes dolgokat. Semmit a világon.

Mason alaposan átgondolta a válaszát, hogy se közönyös, se leereszkedő ne legyen.

– Alaposan ránk ijesztettél.

Csönd telepedett a szobára, amelyet egy kövekből rakott nagy kandalló uralt. A falak mellett mennyezetig érő könyvespolcok sorakoztak, a gondosan megválogatott bútorokat pedig úgy helyezték el, hogy kerekesszékekkel is lehessen köztük közlekedni. Az egyik sarokban nagy íróasztal állt, egy másikban háromlábú, vörösréz teleszkóp. A zongora, amely bárhová költöztek is, mindig elkísérte őket, most bekeretezett családi fotók gyűjtőhelyéül szolgált.

– Akárhogy is, azonnal ápolót kell keresnünk melléd. Az asszisztensem már több ügynökséggel is kapcsolatba lépett – mondta Mason, és az órájára nézett. – Mára bőven van dolgunk, úgyhogy unatkozni biztosan nem fogunk. Az ügyvéd fél óra múlva érkezik. Készen állsz rá?

– Ügyvéd?

Alice Bellamy összeráncolta a homlokát, és szívószállal kortyolt egyet a kocsijához erősített tálcán álló kávésbögréből.

– A New York-i ügyvédem ajánlott valakit innen, Ulster megyéből...

– Mire?

– Hogy segítsen megírunk a keresetet az ápolód ellen, akinek a hanyagsága miatt leestél a lépcsőn. És természetesen az ügynökség ellen is, amelyik kiközvetítette.

– Ó, nem, nem élünk panasszal! Az csak buta baleset volt – felelte Alice. – Senki sem tehet róla.

– Mama, úgy zuhantál le a lépcsőn, hogy egy százötven kilós kocsiban ültél. Kész csoda, hogy nem nyomott agyon. Valaki gondatlan volt...

– Az a valaki alighanem én vagyok – vágott az édesanyja Mason szavába. – Rádőltem a botkormányra, és a lépcsőnek vezettem a kocsit.

– Akkor a gyártója a hibás.

– Nem kell ügyvéd – jelentette ki Alice. – Ami történt, arról senki sem tehet. Nem jelentünk fel senkit. És ezzel a történetnek vége.

– Mama, jogod van a kártérítésre.

Ha valamit, Mason azokat az embereket nem tudta elviselni, akik nem hajlandók felelősséget vállalni a tetteikért.

– Szó sem lehet róla. Nem akarok erről többet hallani.

Mason sms-t küldött Brendának, az asszisztensének, hogy mondja le az ügyvédet.

– Ahogy gondolod. Így több időnk lesz arra, hogy találkozzunk a lehetséges új ápolókkal.

– El vagyok ragadtatva.

– Adam már figyelmeztetett, hogy zsémbes vénasszony lettél.

– Fogadni mernék, hogy az öcséd nem ezeket a szavakat használta. Egészen biztos, hogy kedvesebben fogalmazott.

Adam, a tökéletes, gondolta Mason. Szent Adam! Akit ő gondolatban a pokolba kíván, amiért elutazott. Ivyval csak addig maradtak, amíg az édesanyjukat kiengedték a kórházból, aztán menniük kellett. Adamnek a tanfolyamára, Ivynak vissza Santa Barbarába, hogy mindent előkészítsen az európai útjához.

– Kinyomtattam a jelentkezők önéletrajzeit – mondta Mason. – Megnézed őket most, vagy...

– Most inkább lemennék a kertbe.

Mason összeharapta a fogát, és félrefordult, hogy eltitkolja az idegességét az édesanyja elől. Nem járt sikerrel.

– Ideges vagy – állapította meg Alice. – Alig várod, hogy elutazhass. Fél lábbal már kint vagy az ajtón.

A francba! Mason sietve ellazította a vonásait.

– Ne butáskodj! Örülök, hogy újra itthon vagyok, és kis ideig veled lehetek.

– Persze. – Az asszony az ajka közé vette motoros kocsija botkormányát, és gurulni kezdett az üvegajtó felé. – Nézzük meg a telket! Te vetted, de nyáron még nem is láttad.

Mason lenyűgözve nézte, milyen ügyesen irányítja az édesanyja a kocsiját. Miután ő is kilépett utána a teraszra, a látványtól egy pillanatra elakadt a lélegzete.

– Ezt nevezem!

– Nagyra értékelem, amit értem tettél – mondta Alice. – Elhoztál Avalonba, átalakítottad számomra ezt a házat, személyzetet fogadtál fel. Ha már életem végéig nyomorék leszek, legalább adjam meg a módját.

– Azt hittem, nem használjuk a „nyomorék” szót.

– Akkor nem, amikor udvarias vagyok. Mostanában viszont nem vagyok igazán udvariaskodó hangulatban.

– Hadd élvezzem egy pillanatig a látványt, jó?

Amikor Mason utoljára látta a telket, vastag hóréteg borította. A házat Webster House néven ismerték, mert Daniel Webster örökösei építették az 1920-as években. Mason döntésének azonban semmi köze nem volt az épület történelmi jelentőségéhez, és ahhoz sem, hogy jó befektetés volt. Ő csak egy szép házat keresett, amelyben az édesanyja Adam, a kedvenc fia közelében élhet, és amelyet hamar át lehet építeni, hogy megfeleljen egy mozgásképtelen ember különleges igényeinek.

Amíg az átalakítás zajlott, Mason megtudta, miféle előnyökkel jár, ha egy kisvárosban nagy családja van valakinek. Unokanővére, Olivia egy építési vállalkozóhoz ment hozzá, aki a fából és kőből fantáziadúsan megépített háznak visszaadta a régi fényét, ahogy egykor nyaralóként ragyogott. Unokaöccse, Ross egy ápolónőt vett feleségül, aki testi fogyatékossgal élők házainak a felszerelésére szakosodott. Olivia maga tehetséges belsőépítész volt, így aztán a ház már néhány hónap után készen állt Alice, Adam és a bentlakó személyzet fogadására.

Mason nem sajnálta rá a pénzt. Az ő helyzetében erre nem is volt szükség. Az utóbbi tíz évben saját, *Private Equity* nevű cégét vezette, és nagyon jó üzleteket kötött. Dúskált a pénzben, de a gazdagság nem minden. Édesanyja egészségét nem vásárolhatja vissza. És mást sem, aminek köszönhetően újra megtanulna mosolyogni.

Mason mélyen beszívta a friss, reggeli levegőt.

– Édes – mondta.
– Tessék?
– A levegő. Édes.
– Igen, lehet.
– A kert is nagyon klassz. Elégedett vagy vele?
– Az unokabátyád, Greg rendszeresen ideküld egy brigádot, ők nyírják a fűvet és ápolják a kertet.

Az asszony az állával az egészen a tópartig nyúló pázsitra bökött. Odalent fából épített stég és kőből épült csónakház is volt, amelyben kajakok mellett egy kenu és egy 1940-es Chris Craft motorcsónak állt. Adam az emeleten lakott, innen járt be dolgozni a tűzoltóságra.

A nyugodt, napsütötte tóba ősoleg szomorúfüzek lógatták rügyező ágait. A Juhar-tó kétségtelenül a környék legszebb tava, pedig errefelé sok van. Túlpartján zöldellő dombok emelkednek, északi végében egy több mint száz éve működő nyári tábor terül el, a Camp Kioga.

Avalon városkája a tó déli végébe települt. Kis vasútállomásával, régies főterével, faragott kövekből épült, görög stílusú könyvtárával és árnyas folyópartjával úgy festett, mintha egy képeskönyvből másolták volna le. A környék sem volt kevésbé vonzó a síterepre vezető hegyi útjával, a helyi csapat baseballstadionjával, fehér templomaival, amelyek ormai átkukucskáltak a friss lomb között. A Shawangunk-hegység a világ minden tájáról idevonzotta a hegymászókat. A fegyverboltok, lakókocsiparkok és dűledező farmok szégyenfoltjai sem voltak túlságosan távol, de Mason azokat innen nem láthatta. És az édesanyja sem, amit ő sokkal fontosabbnak tartott.

A telek, amelyet megvásárolt számára, a tó nyugati partján feküdt, így aztán minden reggel végig lehet nézni a napfelkeltét, amint azt annak idején az ingatlanügynök ki is emelte. A történelmi épület előnyeire is felhívta a figyelmet, nem sejtve, hogy Mason már a megvásárlása mellett döntött. Az édesanyját akarta biztonságban tudni, nem pénzt kívánt befektetni.

– Miért mennek el mindnyájan? – kérdezte az ápolói állásra jelentkezők életrajzait lapozgatva, amelyeket kihozott magával. – Az elhelyezéssel van bajuk?

– Te is tudod, hol és hogyan laktak.

Mason valóban látta az átépítés után készült fotókat. Az ápolók lakását a ház egyik oldalszárnyában alakították ki, több szobából állt, amelyek a tóra néztek, és modern bútorokkal rendezték be.

– Oké, tiéd a pont. Akkor viszont miért?

– Nem kérdeztem meg tőlük, de biztos vagyok benne, hogy Adam telebeszélte a fejed. Senki sem akar együtt élni egy búskomor öregasszonnyal, aki arra is alig képes, hogy átkapcsoljon a Szerencsekerékre.

Ajaj!

– Nem vagy öregasszony – mondta Mason. – A búskomorság pedig elhatározás kérdése.

– Köszönöm, Sigmund Freud. Majd erre gondolok, amikor legközelebb az ágyamban fekszem, és kacsába pisilek.

– Mama!

– Ó, sajnálom. Nem akartalak a szervezetem működésének a részleteivel terhelni.

Mason már kezdte érteni, miért mondott fel itt mindenki.

– Hová vigyem a holmiját, Mr. Bellamy? – kérdezte a házvezetőnő.

Mason az ablaknál állt, és a hihetetlenül szép, békés Juhar-tavat nézegette. Már előző este megérkezett, a csomagja azonban nem jött meg vele együtt, mert Új-Zélandtól idáig valamelyik repülőtéren rossz helyre továbbították.

Mrs. Armentrout most begördítette a szobába a két nagy bőröndöt. Kis matricák voltak rájuk ragasztva, „örizetlen csomag” felirattal. Mason azóta nem látta a csomagjait, mióta édesanyja balesetéről értesülve beviharzott az új-zélandi repülőtérré. Csak most döbbsent rá, hogy a bőröndjeiből semmire sem lesz szüksége, mert szinte kizárólag téli ruhák vannak bennük.

– Hagyja csak itt! – válaszolta.

- Segítsek kicsomagolni?
- Majd ha lesz rá ideje.
- Máris megcsinálhatom.

A házvezetőnő gyakorlottan dolgozott. Mason méret után készült öltönyét beakasztotta az antik szekrénybe, a kasmírpulóvereket gondosan újrarahajtogatta és betette a cédrusfa komódba. Az ingeket vállfára akasztotta, és közben csodálattal végigsimított rajtuk.

Philomina Armentrout inkább szupermodellnek tűnt, semmint házvezetőnőnek. Dél-Afrikában született, magas és karcsú volt, bőre tejeskávészínű, a haja fekete. Fehér blúzához csinos, fekete nadrágot viselt, és nagyon finoman festette magát. Csak az éles szemű megfigyelő vehette észre rajta az apró heget, amelyet azóta viselt, hogy összevarrták az állát, miután a férje bántalmazta.

Mason annak idején elhatározta, hogy a lehető legjobb személyzetet fogja összeállítani, és Mrs. Armentrout maradéktalanul eleget tett az elvárásainak. Ő azonban nem csak ezért vette fel. A bántalmazott és zavarodott asszonynak újra kellett kezdenie az életét, és Mason a bevándorlási papírjait is elintézte. Adam szerint Philomina úgy vezeti a házat, mint egy drága butikhotelt, és mindig mindenben rajta tartja a szemét.

Mason töltőre tett mobiltelefonja rezegni kezdett, újabb sms érkezését jelezte Reginától. Barátnője nem fogadta jól Mason terveinek a megváltozását, és ugyanazokkal a kérdésekkel bombázta, amelyeket már ő is feltett az öccsének és a húgának. Miért kellett személyesen Avalonba utaznia? Nem fogadhatna fel valamelyik alkalmazottja egy új ápolót? Adam vagy Ivy nem változtathatott volna a programján?

Nem, nem tehették meg. Mindketten elkötelezték már magukat. Adam nem mondhatta le a tűzvizsgálói tanfolyamot, Ivy pedig az Institut de Paume művészeti ösztöndíját. Mason most nem érzett kedvet ahhoz, hogy vitába keveredjen Reginával, ezért nem vett tudomást az üzeneteiről.

Előző éjszaka úgy aludt a kényelmes vendégágyban, mint akit agyoncsaptak. Nagy itt a csönd, a levegő édeskés, és az időeltolódás is érezte a hatását.

- Édesanyám fent van már? – kérdezte.

A házvezetőnő a kandalló párkányán álló órára pillantott.

– Lena, az éjszakás ápolónő kilenckor viszi át kávézni a szalonba, de már bemehet hozzá, ha akar.

Mason látni akarta az édesanyját, de majd csak akkor, ha már rendbe hozták az új napra. Alice Bellamynak sok mindenhez hozzá kellett szoknia, de legnehezebben a magánszférája elvesztését viselte. Örökös bosszúság forrása volt számára, hogy személyes dolgai intézéséhez is másokra szorult.

– Inkább várok még – válaszolta Mason. – A kávé egyébként remek. Köszönöm, hogy felküldött egy csészével.

– Wayan maga pörköli. A családjától, Baliról kapja a kávébabot. Furcsa neve van, Tupac, Leewalk, vagy valami ilyesmi.

– Kopi Luwak – mondta Mason. – Nem csoda, hogy annyira jó. Utána kellene olvasnia. El sem hiszi majd, hogyan készül.

- Ó, ez az a kávé, amelyhez a cibetmacska ürülékéből válogatják a szemeket?

- Pontosan. Vagyis biológiai érlelésű.

Mrs. Armentrouthoz hasonlóan a szakácsra is páratlan képességei miatt esett Mason választása, de azért is, hogy kiszabadulhasson rossz életkörülményei közül. Wayan a Fülöp-szigeteken járt luxushajók személyzetét képző iskolába, de egyik napról a másikra kirúgták, és egy árva cent nélkül partra tették egy idegen országban. Mason egy szponzorációs program révén talált rá, és a feleségével meg a fiával együtt a fél világon át utaztatta ide.

A család most a régi kocsisín fölött lakik, amelyet négy autó elhelyezésére alkalmas garázs és műhely számára építettek át. Wayan felesége, Banni háztartási alkalmazottként dolgozik, Donno, a fiuk pedig Alice sofőrje, de szerelő és mindenféle is egy személyben. Mason személyesen még nem találkozott Wayannal, de Adam valóságos dicshimnuszokat zengett a szakácművészetéről.

Mrs. Armentrout magasba tartotta a szörfruhát.

– Szomorú, hogy meg kellett változtatnia a terveit – mondta. – Úgy hallottam, Malibu a világ legjobb helye a szörfözéshez.

– Egy darabig még az is marad – felelte Mason.

– És a síelés jó volt?

– Az bizony.

Mason fején átfutott a gondolat, hogy az utazás nemcsak szórakozás volt, hanem az édesapja végakarátának a teljesítését is szolgálta. Utána pedig kitérő következett volna Malibura. Mason tudta, hogy a látszat önző seggfejnek mutatja, aki el akar menekülni az anyjától, de őt nem érdekelte a látszat. Sőt, inkább megkönnyítette a dolgát.

– Hogy van az anyám? – kérdezte. – Nem sokat mondott a lezuhanásáról.

– Az orvos szerint a kulcsontja teljesen rendbe jön majd. A műtőben fémlapokkal és csavarokkal rögzítették, és már másnap elhagyhatta a kórházat.

– Én is beszéltem a sebésszel. Nem erről akartam hallani.

– Az édesanyja... Hihetetlenül nehéz neki, Mr. Bellamy. De bátran tartja magát.

– Maga ott volt, amikor lezuhant?

– Senki sem volt ott. A mentőtiszt jelentésében is ez áll.

– Adam azt már biztosan töviről hegyire elolvasta.

A kandalló párkányán álló óra elütötte a kilencet. Mason érezte, hogy Mrs. Armentrout figyel, és sejtette, mi jár a fejében. Azt találgatja, miért nem akarózik neki itt berendezkednie.

– Fejezze be nyugodtan az elrámolást – mondta –, én bemegeyek anyámhoz. Ma elkezdjük a felvételi beszélgetéseket.

Miközben lement a széles lépcsőn, Mason arra gondolt, hogy a mamája itt zuhant le a kocsijával. Vajon rémülten felsikoltott? Érzett fájdalmat?

Mason végigsimított a diófa korlátán, amelynek mintázatát az édesanyja nem tapinthatja ki az ujjával. Nyaktól lefelé érzéketlenné tette a baleset. Mason azonban tudta, hogy a fájdalom legmélyebb formáját igenis érzi.

– Mrs. Bellamy? – Mrs. Armentrout kijött a verandára. – Megérkezett az első pályázó.

– Hogy én ennek mennyire örülök!

– A szalonban fogadjuk – mutatott Mason az üvegajtón túli helyiségre.

Ezzel kezdetét vette a munka, hogy megtalálják a megfelelő személyt, aki majd elviselhetővé teszi egy dühös, lebévult asszony életét. A beszélgetések rövidek és célratorók voltak. Mason éberrel figyelte az édesanyját, miközben az kérdéseket tett fel a jelentkezőknek. Vonásai semmit sem árultak el, egész idő alatt ugyanolyan semleges barátságosak maradtak. Hangja fegyelmezett volt, de kissé fagyos is, és ez még feltűnőbbé tette kínosan pontos kiejtését. A Harvardra járt egyetemre, és bár azt állította, hogy ideje nagy részét egyetemista korában síeléssel töltötte, kitüntetéssel szerzett diplomát. Sikeres karriert futott be kalandtúrák szakértőjeként és vezetőjeként. Foglalkozása tökéletesen kiegészítette férje nemzetközi befektetőként végzett munkáját.

Mason figyelmesen hallgatta a jelentkezőket, és azon gondolkodott, mi az ördögért lehet fontos valakinek, hogy segítsen Alice Bellamy új életének a felépítésében. Melyik pályázó alkalmas a feladatra? A korábban katonai kórházban dolgozó ápolónő, aki az alkatával akár szumóbirkózó is lehetne? A lycrasortot viselő személyi edzőnő? A csodás fenekű ápolónő? A brooklyni nő, aki az utolsó páciensétől háromoldalas lelkes ajánlólevelet hozott?

Mason örült, hogy Brenda fotókat is mellékel az önéletrajzokhoz, mert az állásra jelentkezők vonásai lassanként összemosódtak előtte. Mindegyikük rendelkezett valamilyen különleges képességgel vagy tehetséggel. Mason biztos volt benne, hogy egyikük az igazi. Csak el kell dönteniük, melyikük.

Miután az utolsó pályázó is távozott, Mason az asztalra tette az önéletrajzokat, és bátorító mosolyt villantott az anyjára.

– Brenda csodás munkát végzett – mondta. – Egyik jelentkező jobb, mint a másik. Neked ki

tetszett a legjobban?

Alice Bellamy vonásairól semmit sem lehetett leolvasni, miközben kinézett az ablakon. Mason felvette az asztalról az első önéletrajzot.

– Chandler Darrow szuper. Remek referenciái vannak a családoktól, amelyeknél az utóbbi tíz évben dolgozott. Nem mellékesen osztályelsőként végzett a New Paltz-i állami egyetemen.

– Nem – mondta Alice, miután futó pillantást vetett az önéletrajzhoz csatolt fényképre.

– Pedig tökéletes lenne. Egyedülálló, kellemes személyiség, és gondoskodónak tűnt.

– Alattomos.

– Tessék?

– A nézése. Alattomos. A fotón is látszik.

– Mama...

– Nem.

Mason összeszorította a fogát, mosolyt kényszerített az arcára, és kezébe vette a következő önéletrajzot. Marianne Philips szintén makulátlan referenciákkal rendelkezett, az egyik egyenesen a Rockefeller családtól származott.

– Bűzlött a fokhagymától – mondta Alice.

– Egyáltalán nem – ellenkezett Mason.

A francba, nem alakulnak jól a dolgok, gondolta.

– A legtöbb érzékemet elvesztettem, de a szaglásomat nem. Te is tudod, hogy utálok a fokhagymát.

– Oké, lássuk a következőt! Darryl Smith...

– Vele ne is fáradj! Ki nem állhatom a Darryl nevet.

– Most erre mit mondjak?

– Semmit. Én már mondtam. Nemet.

– Casey Halberg?

– Műanyag papucs volt rajta. Ki jelenik meg ilyen lábbeliben egy állásinterjúban?

– Jézusom!

– Őt sem akarom, azt a Jézus Garzát. Egyébként is, a férfiakat, úgy, ahogy vannak, törölheted a listáról. – Alice kis ideig tűnődve nézegette a zongorán sorakozó családi fotókat. – Nem volt nagy szerencsém a férfiakkal – tette hozzá csendesén.

– Tessék? – Masonnek halvány gőze sem volt, miről beszél az anyja. – Mindegy – mondta aztán, mert nem akarta, hogy másról kezdjenek beszélni. – Akkor nézzük a következő női jelentkezőt!

Alice türelmetlen sóhajt hallatott, és mogorva arccal újra a családi képeket kezdte nézegetni. Voltak fotók a szüleiről, Mason nagypapjáról és nagyanyjáról, akik Floridában éltek. Az Alice balesetét követő első időkben végkimerülésig gondját viselték a lányuknak. Aztán az apjánál Parkinson-kórt állapítottak meg, és Mason ugrott be helyette. Édesanyja bátyjai, akik hidroplánszervizt üzemeltetnek Alaszkában, túl messzire éltek ahhoz, hogy segíthessenek.

– Miért van itt zongora? – kérdezte Alice.

– Egész életedben volt zongorád. Szereted a zenét. A családban mindenki tud zongorázni – felelte Mason.

Gyerekkorában ő is vett órákat, és egész jól ment neki, de már évek óta nem játszott. Szeretett zongorázni, mégsem szakított rá időt.

– Valahányszor meglátom, arra emlékeztet – mondta Alice –, hogy valamikor fejből játszottam egy tucat Chopin-darabot. Ma viszont már csak régi fotók tárolására szolgál.

– Arra gondoltunk, talán örülnél, ha valaki időnként zongorázna neked.

– Például te?

Talált, süllyedt.

– Igencsak beroszdásodtam, de megpróbálhatok játszani neked, amikor éppen itt vagyok, mama.

– Csakhogy soha nem vagy itt.

– Figyelj, ezt nézd! – lengette meg Mason az egyik életrajzot. – Ez a nő, Dodie Wechsler azt

írja, hogy tud zongorázni, és zongoraórákat adott, hogy fedezze a főiskolai tanulmányait.

– Az volt az a locsogós – mondta Alice. – Túl sokat beszélt.

– Mama, tudom, hogy nehéz neked, mert elvesztetted az önállóságodat. Mindnyájan örülnénk, ha nem szorulnál segítségre, de nézzünk szembe a tényekkel! Szükséged van valakire. Úgyhogy válasszuk ki a legjobbakat, méghozzá hamar.

– Azok közül, akik ma itt jártak, egyik sem elfogadható. Nem tudnám elviselni őket.

– Esetleg Mabel Roberts?

– Túlságosan vallásos.

– Tessék?

– Többször is elmondta, micsoda áldás ez a ház, a tó, a napfelkelte.

– Csak pozitív a beállítottsága, és az jó.

Alice mérgesen fújtatott egyet, és elfordította a fejét.

– Értelek, mama. Az az ember, akire neked szükséged van, nem létezik. Mert valóságos szentnek kellene lennie, de persze olyan szentnek, aki nem vallásos.

Már valamennyi jelentkezőt sorra vették, akiket Mason asszisztense talált, csak egyet nem. Brenda az utolsó pillanatban bukkant rá Faith McCallum ígéretes profiljára az egyik álláskereső honlapon, de eddig még nem állapotodott meg vele semmilyen időpontban. Mekkora lehet az esélye, hogy ő lesz az igazi? Vajon elég erős ahhoz, hogy megküzdjön Alice Bellamyval?

Fénykép nem volt az önéletrajzhoz, Masonnek mégis tetszett, amit Faith McCallumról olvasott. Már a keresztneve is erőt sugároz, bár hitet és hűséget jelent, és Alice-nek alighanem ez is túlságosan vallásos. Masonnek valami azt súgta, hogy olyan nő lehet, aki fegyelmezett, összeszedett, tud viselkedni, és békét hoz a házba.